

άνεμοσκόρπιστος επίθ. ΑΒαλαωρ. Έργα 3,356 —Λεξ. Πρω. άνιμουσκόρπιστους Θράκ. (Αίν.)

Έκ του οὗς. *άνεμος* καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκορπιστός*.

Ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σκορπιζόμενος ἐνθ' ἄν.: Φρ. *Άνεμοσκόρπιστος νὰ γίγης ἀπομπροστά μου!* Λεξ. Πρω. || Ποίημ.

. . . *τρελλή, ξεστηθωμένη*

μ' άνεμοσκόρπιστα μαλλιά καὶ μ' ἀφριμένο στόμα
ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν.

άνεμόσουπα ή, ιδ. *άνεμο-* 1.

άνεμοσουρά ή, Άνδρ. Κίμωλ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ρ. *άνεμοσουρίζω*. Πβ. *άνεμοσούρι*.

1) Άνεμοστρόβιλος Κίμωλ. Συνών. ιδ. ἐν λ. *άνεμικός* Β 1. 2) Φύκη καὶ ἄλλα ἀπορρίματα συσσωρευόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παρὰ τὴν παραλίαν Άνδρ. Πβ. *άνεμοσούρι* 2.

άνεμοσούρι τό, Ήπ. —ΧΧρηστοβασ. Ξενιτ. 41 —Λεξ. Βλαστ. Μ. Έγκυκλ. Δημητρ. *άνιμουσούρ* Ήπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θεσσ. Μακεδ. *άνιμουσιούρ* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Έκ του ρ. *άνεμοσουρίζω* ὑποχωρητικῶς.

1) Ἴσχυρά πνοή ἀνέμου μετὰ πτώσεως χιόνος, χιονοθύελλα ἐνθ' ἄν.: *Μὴ βγαίν'ς ὄξον, γιατί' εἶν' άνιμουσούρ* Ζαγόρ. Συνών. **άνεμοσούριαγμα*, **άνεμοσούριγμα* 1, *άνεμόχιονο*. β) Άνεμος ἰσχυρὸς ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: *Τ' άνεμοσούρι δὲν ἄφινε οὔτε λαμπάδα οὔτε δαδὶ ἀναμμένο ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ιδ. ἐν λ. άνεμικός* Β 1. γ) Ἡ τοῦ ἀνέμου βοή Λεξ. Δημητρ.: *Τῆς ρεματιᾶς τ' άνεμοσούρια*. 2) Ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συσσωρευθεῖσα χιών Ήπ. Θεσσ. Συνών. **άνεμοσούριγμα* 2, *άνεμοστοίβαγμα*. Πβ. *άνεμοσουρά* 2.

***άνεμοσούριαγμα** τό, *άνιμουσούριασμα* Μακεδ.

Έκ του ρ. **άνεμοσουρίζω*.

Χιονοθύελλα: *Νύχτα μισάφ'χτα ἦταν κι μιά θξουσκου-τ'νιά φουβιρή, χ'μῶνας κιρός, μὰ ἡσ'χία, δὲν εἶχε χιόν' κι άνιμουσούριασμα* (ἐκ παραδ.) Συνώδ. ιδ. ἐν λ. *άνεμοσούρι* 1.

***άνεμοσουριάζω**, μετοχ. *άνεμοσουριασμένος* Ήπ.

Έκ του οὗς. *άνεμοσούρι*.

Μετοχ. ὁ ταχὺς τοὺς πόδας, ἐπὶ ἵππου: Άσμ.

Θέλεις τὸ γρίβα ἔπαρε, θέλεις τὸν παιγνιδιάρη,

θέλεις τ' Ἀράπη τ' ἄλογο τ' άνεμοσουριασμένο.

Συνών. ιδ. ἐν λ. *άνεμοπάτης*.

άνεμοσουρζαίνω Πελοπν. (Λακων.)

Έκ του οὗς. *άνεμοσούρι*.

Ένεργ. καὶ μέσ. παίρνω ἄνεμον, γεμίζω ἀπὸ ἄνεμον, φουσκώνω, ἐπὶ τῆς κοιλίας: *Άνεμοσουρζαίνει τὸ βόιδι. Άνεμοσουρζαίνεται ἡ κοιλιά μου.*

***άνεμοσούριγμα** τό, *άνιμουσούριγμα* Μακεδ. (Σιάτ.) *άνεμουσούριασμα* Ήπ. *άνιμουσούρ'σμα* Ήπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Καστορ. Καταφύγ.) *άνιμουσιούρ'σμα* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *άνιμουσούντζμα* Σαμοθρ.

Έκ του ρ. *άνεμοσουρίζω*.

1) Χιονοθύελλα Ήπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Καστορ. Καταφύγ. Σιάτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. ιδ. ἐν λ. *άνεμοσούρι* 1. 2) Σωροὶ χιόνος σχηματισθέντες ὑπὸ ἀνέμου Ήπ. Μακεδ. (Καταφύγ. Σιάτ.) Συνών. *άνεμοσούρι* 2, *άνεμοστοίβαγμα*.

άνεμοσουρίζω Ήπ. *άνιμουσουρίζον* Ήπ. (Ζαγόρ.)

άνεμοσουράω Λεξ. Μ. Έγκυκλ. *άνιμουσιουράου* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Ύαμουσουρῶ* Σύμ.

Έκ του οὗς. *άνεμος* καὶ ὡς β' συνθετ. τοῦ ρ. *σου-ρίζω*, δι' ὃ ιδ. *σφυρίζω*.

1) Κατὰ γ' πρόσωπ., πίπτει χιών συνοδευομένη ὑπὸ ἰσχυροῦ ἀνέμου Ήπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) —Λεξ. Μ. Έγκυκλ.: *Άνιμουσουρίζ' τοῦ χιόν' Ζαγόρ.* β) *Συσσωρεύω*, ἐπὶ ἰσχυροῦ ἀνέμου συσσωρεύοντος τὸ χιόνι Ήπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.): *Τὸν χιόν' τ' άνιμουσούρ'σι οὐ ἄνιμους Ζαγόρ.* 2) Προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Σύμ.: *Βγάλε τὸ κατάρτιν γιὰ νὰ μὴν Ύαμουσουρᾶ* (διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζῃ τὸ πλοῖον προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἀντιθέτως πνέοντος ἀνέμου).

***άνεμοσούρισμα** τό, *άνιμουσούρ'σμα* Ίμβρ. *άνιμουσούντ'σμα* Σαμοθρ.

Έκ του ρ. **άνεμοσουρτίζω*.

Βίαιος, ὀρμητικὸς ἄνεμος: *Ήρτι ἓνα άνιμουσούρ'σμα κι ζ'δύλιξι ἡ κόσμονς ἀπ' δού γουρνιαχτὸ Ίμβρ. Τὸν πῆι τ' άνιμουσούντ'σμα κι τὸν ἔρρ'ξι μέσ' 'ς τὸν ρυάχ' Σαμοθρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. άνεμικός* Β 1.

άνεμοσούσουρρο τό, Θήρ. *άνεμοισούτσουρρο* Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Έκ τῶν οὗς. *άνεμος* καὶ *σούσουρρο*.

1) Ἴσχυρὸς ἄνεμος, άνεμοστρόβιλος Θήρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. *άνεμικός* Β 1. 2) Παγερός, ψυχρότατος ἄνεμος Πελοπν. (Λακων. Μάν.): *Φυσάει άνεμοισούτσουρρο Λακων. Τῆρ' άνεμοισούτσουρρο ποῦ φέρνει σῆμερα!* Μάν. || Άσμ. *Καλὸ τὸ γάλα, τὸ τυρί, καλὴ καὶ ἡ μοντζήθρα, κακὸ τ' άνεμοισούτσουρρο ὁποῦ χτυπάει 'ς τὰ μοῦτρα* Λακων. Συνών. *ξεροβόρι*.

άνεμόσπερμα τό, ΔΚοκκίν. Ὁ Ἀλέξης ὁ ἄμαξ. 6

Έκ τῶν οὗς. *άνεμος* καὶ *σπέρμα*.

Σπέρμα τοῦ διαβόλου, ἐπὶ μικροῦ παιδίου: *Τί σχέσι μποροῦσε νὰ 'χη αὐτὸς ὁ... τίμιος Ἀλέξης... μὲ κεῖνο τὸ άνεμόσπερμα;* Συνών. *διαβολόσπαρμα*.

άνεμοσπιλάδα ή, ἁμάρτ. *άνιμουσπ'λάδα* Μακεδ. (Πάγγ. κ. ἄ.) *άνεμοσβιλάδα* Πελοπν. (Μάν.)

Έκ τῶν οὗς. *άνεμος* καὶ *σπιλάδα*, παρ' ὃ καὶ *σβιλάδα*.

Άνεμοστρόβιλος. Συνών. ιδ. ἐν λ. *άνεμικός* Β 1.

άνεμόσπιτο τό, ιδ. *άνεμο-* 1.

άνεμοσπόρισμα τό, Κρήτ.

Έκ τῶν οὗς. *άνεμος* καὶ *σπόρισμα*.

Κατὰ πληθ., τὰ ὑπὸ τοῦ διαβόλου σπαρέντα: Παροιμ. φρ. *Άνεμοσπορίσματα διαβολοθερίσματα* (κέρδη ἀδίκως ἀποκτηθέντα δὲν εἶναι σταθερά). Πβ. *άνεμομάδεμα*.

άνεμόσταλος ὁ, Εὔβ. (Ὁξύλιθ. Ὁρ.) Μέγαρ. κ. ἄ. *άνιμόσταλος* Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. Στερελλ. κ. ἄ. *άνεμόσταλο* τό, Λεξ. Δημητρ.

Έκ τῶν οὗς. *άνέμη* καὶ *στάλος*.

1) Ἡ ξυλίνη ἢ λιθίνη βάσις, εἰς τὴν ὁποίαν στηρίζεται ἡ ἀνέμη Εὔβ. (Ὁρ.) Συνών. ιδ. ἐν λ. *άνεμόκολος*.

2) Ὁ κατακόρυφος ἄξων, περὶ τὸν ὁποῖον στρέφεται ἡ ἀνέμη Εὔβ. (Ὁξύλιθ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Μέγαρ. Σάμ. Στερελλ. κ. ἄ. Συνών. ιδ. ἐν λ. *άνεμόκορμος*. β) Μεταφ. ὁ ὑψηλὸς καὶ ἰσχνὸς ἄνθρωπος Σάμ.

άνεμόσταμο τό, Εὔβ. (Κύμ.) Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Έκ τῶν οὗς. *άνέμη* καὶ **σταμίτ<στάμα*.

Άνεμόσταλος 1, ὁ ιδ.

